

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoP/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616207447
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5616207447.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: C. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. Z. XXX, právne zastúpeného JUDr. Jaroslavom Kíapešom, advokátom, so sídlom N. XXXX/XX, F. Z., proti žalovanej: A. O., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. Z. XXX, právne zastúpenej JUDr. Annou Járošovou, advokátkou, so sídlom H. X. XXX/XX, F. Z. o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 25C/11/2016-427 zo dňa 11. januára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. m e n í tak, že žalobcovi sa p r i k a z u j e na úhradu nezaplatená časť záväzku voči Štátnemu fondu rozvoja bývania vyplývajúceho zo zmluvy „o poskytnutí podpory uzavretej podľa ustanovení zákona NR SR 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov vo forme: úver“ č. 505/3179/2001 uzavretej medzi Štátnym fondom rozvoja bývania a stranami sporu 22.11.2001 vo výške 5.254,80 eur istiny a 15,25 eur nesplatených úrokov (vyčíslených k 01.12.2020).

Vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol výrokom I. tak, že z hnutelných vecí, ktoré mali žalobca a žalovaná v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov: a) pripadá do vlastníctva žalobcu:

- hnedá kuchynská linka v tvare „U“ z drevotriesky so zostatkovou cenou 300,- eur,
- kuchynské príslušenstvo (elektrická varná platňa zn. Ceran, digestor zn. Gorenje a elektrická rúra zn. Gorenje) so zostatkovou cenou 150,- eur,
- ďalšie zariadenie kuchyne (drevený kuchynský stôl a 6 drevených stoličiek) so zostatkovou cenou 120,- eur,
- rohová čierno - šedá sedacia súprava v tvare „L“ so zostatkovou cenou 190,- eur,
- svetlohnedá obývací stena pozostávajúca z troch skriniek so zostatkovou cenou 100,- eur,
- TV Blaupunkt so zostatkovou cenou 50,- eur,
- biela dvojdielna zaťahovacia skriňa z drevotriesky so zostatkovou cenou 50,- eur,
- hnedý obdĺžnikový stolík pod počítač so zostatkovou cenou 20,- eur,
- počítač zn. ASUS so zostatkovou cenou 50,- eur,
- práčka zn. Electrolux so zostatkovou cenou 50,- eur,
- bielo-hnedá dvojdielna komoda so zostatkovou cenou 30,- eur,
- vešiaková stena z drevotriesky so zostatkovou cenou 100,- eur,
- chladnička s mrazničkou zn. CALEX so zostatkovou cenou 30,- eur,

- svetlohnedá manželská posteľ s hnedými poťahmi so zostatkovou cenou 50,- eur,
- hnedá komoda so 4 zásuvkami so zostatkovou cenou 30,- eur,
- vstavaná skriňa - šatník so zostatkovou cenou 200,- eur,
- vstavaná skriňa - kúpeľňa so zostatkovou cenou 50,- eur,
- motorové vozidlo zn. Peugeot 306 so zostatkovou cenou 500,- eur, a b) do vlastníctva žalovanej nepripadá žiadna hnuiteľná vec.

Výrokom II. rozsudku súd prvej inštancie rozhodol tak, že z nehnuteľných vecí, ktoré mali žalobca a žalovaná v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov: a) pripadá do vlastníctva žalobcu:

- rodinný dom súp. č. XXX, postavený na pozemku registra „C“, parc. č. 469/3, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 144 m², zapísaný na Okresnom úrade Liptovský Z., katastrálnom odbore, pre okres F. Z., obec F. Z., katastrálne územie F. Z., na liste vlastníctva č. XXX (vrátane vodovodnej prípojky, vodomernej šachty, kanalizačnej prípojky, žumpy, elektrickej prípojky, oporného múru a spevnených plôch, ktoré všetky stavby sa nachádzajú na pozemku registra „C“ parc. č. 469/2) s úhrnnou zostatkovou cenou vo výške 83.747,86 eur, a

- pozemok registra „C“, parc. č. 469/2, trvalé trávnaté porasty, o výmere 2706 m², so zostatkovou cenou 28.954,20 eur, pozemok registra „C“, parc. č. 469/3, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 144 m², so zostatkovou cenou 1.540,80 eur a pozemok registra „C“, parc. č. 469/8, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 40 m², so zostatkovou cenou 428,- eur, ktoré pozemky sú zapísané na Okresnom úrade Liptovský Mikuláš, katastrálnom odbore, pre okres F. Z., obec F. Z., katastrálne územie F. Z., na liste vlastníctva č. XXX, a b) do vlastníctva žalovanej nepripadá žiadna nehnuteľná vec. Výrokom III. rozsudku súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi prikázal na úhradu nezaplatenú časť záväzku voči Štátnemu fondu rozvoja bývania vyplývajúceho zo zmluvy „o poskytnutí podpory uzavretej podľa ustanovení zákona NR SR 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov vo forme: úver“ č. 505/3179/2001 uzavretej medzi Štátnym fondom rozvoja bývania a stranami sporu 22.11.2001. Výrokom IV. rozsudku súd prvej inštancie žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie sumu 56.544,26 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. rozsudku súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov tohto konania (vrátane konania o odvolaní žalovanej proti rozsudku okresného súdu z 28.05.2019). Výrokom VI. rozsudku súd prvej inštancie rozhodol, že znalec Ing. Bohuslav Babka, z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad nehnuteľností, s miestom výkonu činnosti F. R. č. XXX má nárok na náhradu trov znaleckého dokazovania vzniknutých v súvislosti s vyhotovením znaleckého posudku č. 21/2018 z 18.05.2018, v rozsahu uznesením okresného súdu z 13.07.2019, sp. zn.: 20Pc/11/2016 právoplatne priznaného a z preddavkov strán sporu doteraz nevyplateného nároku na znalečné, a to od každej zo strán sporu v rozsahu jednej polovice, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným rozhodnutím.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 143 Občianskeho zákonníka. Po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie v ďalšom konaní súd prvej inštancie bol viazaný právnymi názormi a pokynmi odvolacieho súdu vyslovenými v zrušujúcom uznesení, od ktorých sa nemohol odchýliť a ktoré predstavovali mantinely pre ďalší postup a závery súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie musel v ďalšom konaní znova ustáliť okruh majetkových hodnôt patriacich do BSM k času jeho zániku. Pokiaľ ide o hnuiteľné veci, odvolací súd vyslovil, že strany sporu sa zhodli na hnuiteľných veciach tvoriacich masu BSM a zhodne aj ustálili ich zostatkovú hodnotu s výnimkou motorového vozidla Škoda Octavia. Vychádzajúc z tohto záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie považoval svoj pôvodný záver ohľadne hnuiteľných vecí za správny, a teda na základe protistranou nepopretých, resp. zhodných skutkových tvrdení ustálil okruh hnuiteľných vecí a ich zostatkovú hodnotu tak, ako vyplýva z výroku rozsudku. Za nesporné pre nepopretie protistranou bolo možné aj naďalej ustáliť, že súčasťou BSM je aj záväzok z úverovej zmluvy č. 505/3179/2001 uzatvorenej 22.11.2001 so Štátnym fondom rozvoja bývania, ktorého zostatok bol k 01.12.2020 vo výške 5.254,88 eur nesplatenej istiny a vo výške 15,25 eur zostatok nesplatených úrokov. Pokiaľ ide o hnuiteľnú vec - motorové vozidlo Škoda Octavia, EČ: LM438BS, ktoré bolo nadobudnuté za trvania manželstva a predané po rozvoze, spornosť skutkových tvrdení strán sporu bola daná tým, že kým žalobca tvrdil, že prostriedky na nadobudnutie tohto vozidla dala žalobcovi jeho matka, tak žalovaná tvrdila, že toto vozidlo ako nadobudnuté za trvania manželstva patrí do BSM. Vychádzajúc aj z vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetné vozidlo je súčasťou BSM, pretože žalobca ako ten manžel, ktorý tvrdil, že určitá vec nadobudnutá počas manželstva nie je súčasťou BSM, je zaťažený dôkazným bremenom, ktoré však v danom prípade neuniesol. Z odborného vyjadrenia mal súd za to, že zostatková cena tohto vozidla je 2.300,- eur. Súd prvej inštancie tak dospel v ďalšom

konaní k záveru, že uvedené vozidlo je súčasťou BSM a jeho zostatková cena je 2.300,- eur. Pokiaľ ide o rodinný dom súp. č. XXX, postavený na pozemku registra „C“, parc. č. 469/3, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 144 m², tak spornosť skutkových tvrdení strán sporu bola daná tým, že kým žalobca tvrdil, že rodinný dom nepatrí do BSM, pretože bol síce nadobudnutý za trvania manželstva, avšak z peňažných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve, ktoré mu daroval otec, ktorý zakaždým ako v rámci výstavby rodinného domu vznikla potreba niečo zaplatiť, uhradil predmetný náklad, a úver, ktorý si manželia zobrali od Štátneho fondu rozvoja bývania, a ktorý splácali zo spoločných prostriedkov, bol určený len na financovanie zariadenia domu, tak žalovaná naopak tvrdila, že rodinný dom patrí do BSM, argumentujúc tým, že finančná výpomoc rodičov žalobcu bola darom v prospech oboch manželov, že žalovaná osobne pomáhala pri výstavbe domu, že na dokončenie domu a vonkajšie úpravy boli použité peňažné prostriedky získané z prenájmu časti domu turistom, že manželia si zobrali na výstavbu úver od Štátneho fondu rozvoja bývania, ktorý splácali zo spoločných finančných prostriedkov, že po kolaudácii domu ho manželia zo spoločných finančných prostriedkov financovali, že, ak by strany sporu nemali finančné prostriedky, nezačali by s výstavbou, a že, ak by rodičia žalobcu kompletne financovali výstavbu rodinného domu, nie je zrejmé, prečo by si nenechali rodinný dom napísať v katastri na seba, a v prípade, ak by išlo o darovanie synovi, prečo by to neošetrili darovacou zmluvou. Medzi stranami však bola sporná aj zostatková cena rodinného domu, pretože kým žalobca tvrdil, že rodinný dom má zostatkovú cenu medzi 65.000,- eur až 75.000,- eur, tak žalovaná zase tvrdila, že rodinný dom má zostatkovú cenu minimálne 100.000,- eur. Pre tieto rozpory v skutkových tvrdeniach strán sporu musel súd prvej inštancie vykonať dokazovanie na zistenie, či rodinný dom patrí do BSM, a aká je jeho zostatková cena. Súd vypočul svedka C. O., otca žalobcu, C. O., matku žalobcu, ako aj Z. R., matku žalovanej. Oboznámil sa s výpisom z listu vlastníctva č. XXX pre obec F. Z., ako aj so zmluvou o poskytnutí podpory uzavretej so Štátnym fondom rozvoja bývania. K záveru, že tento rodinný dom patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov dospel súd na základe nasledovných úvah. Zo zmluvy o poskytnutí úveru č. 505/31979/2001 z 22.11.2001 vyplynulo, že úver vo výške 300.000,- Sk (9.958,18 eur) bol Štátnym fondom rozvoja bývania účelovo viazaný a poskytnutý stranám sporu na výstavbu rodinného domu, pričom pri čerpaní prostriedkov z účtu vedeného v banke boli žiadatelia vždy povinní predložiť daňový doklad (faktúru) spolu so súpisom vykonaných prác alebo dodávok, ktorý daňový doklad musel byť tiež potvrdený stavebným dozorom a povereným zamestnancom príslušného okresného úradu odboru regionálneho rozvoja. Tento spôsob čerpania úveru potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi aj otec žalobcu. Z takéhoto spôsobu čerpania úveru však vyplýva, že nebolo možné použiť prostriedky úveru na iný účel ako na účel výstavby rodinného domu, a preto ak aj bolo za tieto prostriedky stranami nakupované nejaké zariadenie do rodinného domu (ako vo svojej výpovedi uvádzal otec žalobcu), muselo ísť o také vybavenie domu, aké spomínala vo svojej svedeckej výpovedi matka žalovaného, teda rôzne umývadlá, vane, obkladačky, či stavebný materiál, ktoré (ako pevne do konštrukcie domu zabudované zariadenia) sa podľa znaleckého posudku podieľali na vytváraní (celkovej) všeobecnej hodnoty rodinného domu. Tiež vzhľadom na to, že na nadobudnutie (výstavbu) rodinného domu boli sčasti (v rozsahu 9.958,18 eur) použité aj spoločné prostriedky manželov pochádzajúce z úveru od Štátneho fondu rozvoja bývania, bolo možné dospieť k záveru, že tento rodinný dom patrí do BSM. Odvolací súd v uznesení z 15.10.2019 súhlasil s týmito závermi súdu prvej inštancie, že rodinný dom patrí do BSM, a preto nebol dôvod v ďalšom konaní (po zrušení rozsudku) na tomto závere nič meniť. Po zrušení rozsudku však súd prvej inštancie (rešpektujúc podľa § 391 ods. 2 CSP záväzný právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v ods. 24 uznesenia z 15.10.2019) musel dospieť k záveru, že rodinný dom patrí do BSM (navyše) aj vzhľadom na žalobcom nepopreté (a tým podľa § 151 CSP nesporné) skutkové tvrdenie žalovanej, že na výstavbu rodinného domu boli použité aj spoločné finančné prostriedky manželov získané z prenájmu (dokončenej) časti rodinného domu turistom (toto tvrdenie žalovanej bolo preukázané aj svedeckou výpoveďou matky žalovanej.) Rovnako (výpoveďou matky žalobcu a matky žalovanej preukázaná) skutočnosť, že žalobca mal (popri príjme zo zamestnania) aj príjmy z fušiek, ktoré boli (v rámci spoločných prostriedkov manželov) použité na výstavbu rodinného domu odôvodnili záver, že rodinný dom patrí do BSM. Pre účely záveru, že či rodinný dom patrí do BSM pritom vôbec nebolo rozhodujúce, aká presne bola výška spoločných prostriedkov získaných z prenájmu turistom, resp. z fušiek žalobcu, použitých na výstavbu rodinného domu, pretože na tento záver postačuje, že na obstaranie spoločnej veci boli čo aj len sčasti (nezáleží akej veľkej) použité spoločné prostriedky. V ďalšom konaní súd prvej inštancie tiež (navyše) zistil, že záver, že rodinný dom patrí do BSM potvrdzuje aj to, že na žiadosť žalovanej jej bol (už za trvania manželstva) poskytnutý stavebný úver od spoločnosti Y. K. K., a. s. K vyplácaniu stavebného úveru pritom dochádzalo na základe predloženia pokladničných bločkov preukazujúcich použitie prostriedkov na stavebné účely. Úver bol manželmi splatený a ukončený k 18.01.2003, teda ešte za trvania manželstva (viď oznámenie spoločnosti Y. K. K., a. s. z 27.02.2018).

Pokiaľ ide o určenie zostatkovej ceny rodinného domu odvolací súd videl pochybenie súdu prvej inštancie v tom, že sa nevysporiadal s oprávnenými námietkami žalovanej voči oceneniu rodinného domu znalcom Ing. Bohuslavom Babkom pri určení jeho hodnoty v rámci znaleckého posudku č. 21/2018 z 18.05.2018. Súd prvej inštancie preto znovu preskúmal námietky žalovanej voči tomuto oceneniu a dospel k záveru, že minimálne námietka poukazujúca na príliš veľký rozdiel medzi všeobecnou hodnotou a technickou hodnotou rodinného domu je natoľko závažná a jej vysvetlenie týmto znalcom (v písomnom vyjadrení z 27.03.2019) za natoľko nepostačujúce, že bolo na mieste nariadiť ďalšie (revízne) znalecké dokazovanie na ohodnotenie rodinného domu. Potreba ďalšieho znaleckého dokazovania nepriamo vyplynula aj zo záväzného názoru odvolacieho súdu, ktorý námietky žalovanej voči oceneniu rodinného domu označil za „oprávnené“, a teda takisto mal vyjadrenie znalca k svojmu posudku za nepostačujúce. Z tohto ďalšieho znaleckého dokazovania vykonávaného podľa § 51a ods. 5 vyhl. MS SR č. 543/2005 Z. z. - Spravovacieho a kancelárskeho poriadku vyplynulo, že všeobecná hodnota rodinného domu (vrátane vodovodnej prípojky, vodomernej šachty, kanalizačnej prípojky, žumpy, elektrickej prípojky, oporného múru a spevnených plôch, ktoré všetky stavby sa nachádzajú sa na pozemku registra „C“ parc. č. 469/2) je 83.747,86 eur (zostatková cena), a teda závery tohto ďalšieho posudku boli takmer identické s výsledkami predchádzajúceho znaleckého dokazovania, podľa ktorého zostatková cena rodinného domu (s prípojkami a ostatným príslušenstvom) bola 79.500,- eur. Keďže žalovaná už druhé znalecké skúmanie nijako nespochybňovala, a tento ani nebol vo významnejšom rozpore s prvým znaleckým posudkom, súd prvej inštancie v ďalšom konaní ustálil ako zostatkovú cenu rodinného domu (aj s príslušenstvom) sumu vyplývajúcu z druhého posudku vo výške 83.747,86 eur. Priklonenie sa k záverom druhého znaleckého posudku bolo na mieste aj vzhľadom na dlhší časový odstup od podania prvého znaleckého posudku. Pokiaľ ide o pozemky, t.j. pozemok registra „C“, parc. č. 469/2, trvalé trávnaté porasty, o výmere 2706 m², pozemok registra „C“, parc. č. 469/3, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 144 m² a pozemok registra „C“, parc. č. 469/8, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 40 m², tak spornosť skutkových tvrdení strán bola daná tým, že kým žalobca tvrdil, že pozemky nepatria do BSM, pretože boli síce nadobudnuté za trvania manželstva, avšak z peňažných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve, ktoré mu daroval otec, tak žalovaná zase tvrdila, že pozemky patria do BSM, argumentujúc tým, že finančná výpomoc rodičov žalobcu bola darom v prospech oboch manželov, ako aj tým, že, ak by rodičia žalobcu kompletne nadobudli pozemky, nie je zrejmé, prečo si nenechali pozemky napísať v katastri výlučne na seba, a ak išlo o darovanie synovi, prečo to neošetrili darovacou zmluvou. Pre tieto rozpory v skutkových tvrdeniach strán musel súd ohľadne skutočnosti, či pozemky patria do BSM, ako aj ohľadne ich zostatkovej ceny, vykonať dokazovanie. Odvolací súd v uznesení z 15.10.2019 (v ods. 23) vo vzťahu k pozemkom uviedol, že „pozemky nadobudli strany sporu za trvania manželstva, čo vyplýva zo zápisu v katastri nehnuteľností, podľa ktorého nadobúdacím titulom bola kúpna zmluva, na základe ktorej nadobudli tieto pozemky obidvaja manželia. Z uvedeného nevyplýva, že by pozemky nadobudol len niektorý z manželov darovaním, dedením, reštitúciou, alebo že by išlo o veci slúžiace osobnej potrebe len niektorého z nich. Ak aj žalobca tvrdí, že kúpna cena bola úplne zaplatená z jeho výlučných prostriedkov (resp. z prostriedkov jeho rodičov), rozhodujúce je, že kupujúcimi boli obaja manželia a obaja jasne prejavili nadobudnúť kúpenú vec do bezpodielového spoluvlastníctva. Z uvedeného vyplýva, že žalobca ako údajne výlučne „investujúci“ manžel nekúpil vec pre seba, ale prejavil takým spôsobom vôľu na obstaranie veci do bezpodielového spoluvlastníctva a žalovaná to akceptovala. Táto vôľa je potom rozhodujúca z hľadiska určenia, či vec patrí alebo nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V tejto súvislosti poukazuje súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn.: 22Cdo/1659/2000, podľa ktorého ak manželia písomnou kúpnu zmluvou ako kupujúci nesporne prejavili zhodnú vôľu nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti do BSM, pričom bez ohľadu na to, že kúpna cena bola zaplatená z výlučných finančných prostriedkov jedného z nich príp. rodičov jedného z účastníkov, stala sa nehnuteľnosť predmetom BSM. Z uvedeného výkladu podľa odvolacieho súdu je potrebné predmetné pozemky považovať za súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Tento jednoznačný právny názor odvolacieho súdu bol podľa § 391 ods. 2 CSP pre súd prvej inštancie záväzný, a preto musel v ďalšom konaní vykonané dokazovanie vyhodnotiť tak, že tieto pozemky sú súčasťou BSM. V súvislosti so záverom, že pozemky sú súčasťou BSM odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie aj to, že ocenenie týchto pozemkov nebolo predmetom znaleckého dokazovania (súd prvej inštancie keďže dospel k záveru, že pozemky nie sú súčasťou BSM, nenariadoval znalecké dokazovanie na určenie ich zostatkovej.) Viazaný týmto právnym názorom odvolacieho súdu tak súd prvej inštancie musel v ďalšom konaní nariadiť znalecké dokazovanie na zistenie zostatkovej ceny pozemkov. Zo znaleckého posudku znalca Ing. Jozefa Pavlíka, z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad nehnuteľností č. 90/2020 z 22.07.2020 mal súd za preukázané, že zostatková cena pozemku registra „C“ parc. č. 469/2 je 28.954,20 eur, zostatková cena pozemku registra „C“ parc. č. 469/3 je 1.540,80 eur a zostatková cena pozemku

registra „C“ parc. č. 469/8 je 428,- eur. Vychádzajúc zo záverov tohto znaleckého dokazovania, súd prvej inštancie ustálil zostatkové ceny predmetných pozemkov. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že tieto znalecké závery už nenamietala žiadna zo strán sporu. Po ustálení si rozsahu majetkových hodnôt patriacich do BSM a ich zostatkových cien, súd pristúpil k zisťovaniu korektívov základného východiska pri vyporiadavaní spoločného majetku, podľa ktorého podiely oboch manželov sú rovnaké (§ 150 OZ). Pokiaľ ide o návrh žalobcu, aby súd pri vyporiadaní BSM zohľadnil, že zo svojho výlučného majetku vynaložil na spoločný majetok (na výstavbu rodinného domu, ktorý patrí do BSM) sumu dva až dva a pol milióna slovenských korún, súd prvej inštancie tomuto návrhu podľa § 150 OZ nemohol vyhovieť, nakoľko bol viazaný jednoznačným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý (v ods. 24 uznesenia z 15.10.2019) vyslovil, že „súd prvej inštancie vychádzal iba z výpovedí svedkov - rodičov žalobcu, ktorí nijako nepreukázali, že to boli práve oni, kto financoval výstavbu rodinného domu a kúpu predmetných pozemkov, a odkiaľ na tento účel mali peniaze“ Podľa tohto podľa § 391 ods. 2 CSP záväzného názoru odvolacieho súdu tak výpovede svedkov (rodičov žalobcu) neboli dostatočnými dôkazmi na preukázanie skutkového tvrdenia žalobcu, že jeho rodičia (čo i len sčasti) financovali výstavbu rodinného domu, a preto súd prvej inštancie (hodnotiac vyššie uvedené vykonané dokazovanie) musel toto tvrdenie žalobcu považovať za nepreukázané, a nemohol tak vykonať započítanie podľa § 150 OZ v prospech žalobcu (toho, čo mal žalobca zo svojho uhradiť na spoločný majetok). Súd po zistení korektívov základného východiska pri vyporiadavaní spoločného majetku manželov, podľa ktorého sú podiely manželov zásadne rovnaké (§ 150 OZ), pristúpil k určeniu, ktoré majetkové hodnoty patriace do BSM budú prikázané do výlučného vlastníctva strán sporu, vychádzajúc pritom z kritérií vyplývajúcich § 150 OZ a ustálenej judikatúry. Rodinný dom (so zostatkovou cenou 83.747,86 eur - aj s prípojkami a ďalším príslušenstvom) súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, pretože prisúdil rozhodujúci význam kritériu prevažujúcej zásluhy žalobcu na nadobudnutí tohto rodinného domu prejavujúcej sa v tom, že žalobca (na rozdiel od žalovanej) sa (aj) vlastnoručne podieľal na výstavbe rodinného domu. Kritérium prihliadnutia na potreby maloletých detí neprichádzalo do úvahy, keďže k času rozhodovania súdu už boli deti plnoleté, a súd tiež nezistil významnejší rozdiel medzi manželmi z hľadiska pričinenia sa o udržanie rodinného domu, či z hľadiska starostlivosti o rodinu alebo spoločnú domácnosť. Tento záver súdu prvej inštancie nespochybnil ani odvolací súd v uznesení z 15.10.2019, a preto nebol dôvod sa od neho odchýliť ani v ďalšom konaní, po zrušení rozsudku z 28.05.2019. Takéto prikázanie rodinného domu žalobcovi bolo nakoniec aj v súlade s návrhmi oboch strán sporu prezentovanými v rámci záverečných rečí na pojednávaní 10.12.2020, ktoré síce nie sú pre súd záväzné, ale môže na ne tiež prihliadať. Keďže rodinný dom súd prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, tak z dôvodu účelnejšieho využitia hnutelných vecí, ktoré tvoria zariadenie tohto rodinného domu, súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu aj hneď kuchynskú linku v tvare „U“ z drevotriesky (so zostatkovou cenou 300,- eur), kuchynské príslušenstvo - elektrickú varnú platňu zn. Ceran, digestor zn. Gorenje a elektrickú rúru zn. Gorenje (so zostatkovou cenou 150,- eur), ďalšie zariadenie kuchyne - drevený kuchynský stôl a 6 drevených stoličiek (so zostatkovou cenou 120,- eur), rohová čiernošedú sedacia súprava (so zostatkovou cenou 190,- eur), svetlohnedú obývaciu stenu (so zostatkovou cenou 100,- eur), TV Blaupunkt (so zostatkovou cenou 50,- eur), bielu dvojdielnu zaťahovaciu skriňu (so zostatkovou cenou 50,- eur), hnedý obdĺžnikový stolík pod počítač (so zostatkovou cenou 20,- eur), počítač zn. ASUS (so zostatkovou cenou 50,- eur), práčku zn. Electrolux (so zostatkovou cenou 50,- eur), bielo-hnedú dvojdielnu komodu (so zostatkovou cenou 30,- eur), vešiakovú stenu z drevotriesky (so zostatkovou cenou 100,- eur), chladničku s mrazničkou zn. CALEX (so zostatkovou cenou 30,- eur), svetlohnedú manželskú posteľ s hnedými poťahmi (so zostatkovou cenou 50,- eur), hnedú komodu (so zostatkovou cenou 30,- eur), vstavanú skriňu - šatník (so zostatkovou cenou 200,- eur), vstavanú skriňu - kúpeľňu (so zostatkovou cenou 50,- eur.) Tento záver súdu prvej inštancie pritom nespochybnil ani odvolací súd v uznesení z 15.10.2019, a preto nebol dôvod sa od neho odchýliť ani v ďalšom konaní, po zrušení rozsudku z 28.05.2019. Takéto prikázanie hnutelných vecí žalobcovi bolo nakoniec aj v súlade s návrhmi oboch strán sporu prezentovanými v rámci záverečných rečí na pojednávaní 10.12.2020, ktorými síce nie je súd viazaný, ale môže na ne tiež prihliadať. Pokiaľ ide o motorové vozidlo zn. Škoda Octavia EČ: LM438BS, so zostatkovou cenou 2.300,- eur (ktoré na rozdiel od zrušeného rozsudku už bolo v ďalšom konaní zahrnuté do BSM), tak vzhľadom na to, že bolo žalobcom po rozvoде predané tretej osobe, nemohol súd rozhodnúť o prikázaní tohto vozidla niektorému z manželov. Pokiaľ ide o pozemok registra „C“, parc. č. 469/2, trvalé trávnaté porasty, o výmere 2706 m², pozemok registra „C“, parc. č. 469/3, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 144 m² a pozemok registra „C“, parc. č. 469/8, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 40 m² (s úhrnnou zostatkovou cenou 30.923,- eur), ktoré na rozdiel od zrušeného rozsudku už boli zahrnuté do BSM, tak tieto pozemky súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva žalobcovi, pretože rodinný dom, ktorý prikázal žalobcovi je postavený

na jednom z týchto pozemkov (parc. č. 469/3), a keďže majetkové vyporiadanie, v dôsledku ktorého by vznikol rozdielny právny režim medzi stavbou a pozemkom, na ktorom táto stavba stojí nie je žiaduce. Ostatné pozemky súd prikázal žalobcovi z dôvodu, že susedia s pozemkom, na ktorom stojí rodinný dom a tvoria s ním účelný funkčný celok. Takéto prikázanie hnutelných vecí žalobcovi bolo pritom aj v súlade s návrhmi oboch strán sporu prezentovanými v rámci záverečných rečí na pojednávaní 10.12.2020, ktorým síce súd nie je viazaný, ale môže na ne tiež prihliadať. Pokiaľ ide o motorové vozidlo zn. Peugeot 306 (so zostatkovou cenou 500,- eur), požadoval ho (už v petite žaloby) žalobca, pričom žalovaná v rámci záverečnej reči na pojednávaní 10.12.2020 navrhla, aby všetky hnutelné a nehnuteľné veci boli prikázané žalobcovi. Keďže však pritom ani jedna zo strán (vo vzťahu k vozidlu zn. Peugeot 306) neodôvodnila tieto svoje návrhy, pričom ani súd prvej inštancie nezistil existenciu žiadnej okolnosti, ktorá by odôvodňovala iné rozhodnutie o prikázaní tohto vozidla, vyhovel tomuto zhodnému návrhu strán a prikázal vozidlo do výlučného vlastníctva žalobcovi. Súd prikázal žalobcovi tiež uhradiť zostatok nezaplateného záväzku voči Štátnemu fondu rozvoja bývania poskytnutého stranám sporu na základe zmluvy č. 505/3179/2001 z 22.11.2001, ktorého výška pokiaľ ide o zostatok nesplatenej istiny úveru predstavovala 5.254,88 eur, a pokiaľ ide o zostatok nesplatených úrokov 15,25 eur (viď aj oznámenie ŠFRB z 01.12.2020), keďže bolo preukázané, že tento úver bol poskytnutý stranám sporu na výstavbu rodinného domu, a následne tento rodinný dom bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalobcovi, ale tiež preto, že od zániku BSM platil tento úver už len výlučne žalovaný. Prikázanie tohto záväzku žalobcovi pritom bolo aj v súlade s návrhmi oboch strán sporu prezentovanými v rámci záverečných rečí na pojednávaní 10.12.2019. Uvedeným rozhodnutím však súd prvej inštancie tiež vyhovel podľa § 391 ods. 2 CSP záväznému právnomu názoru odvolacieho súdu uvedenému v ods. 26. uznesenia z 15.10.2019, podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávne určil, že žalobca je preberateľom nezaplatenej časti tohto záväzku vo výške 9.961,60 eur (t.j. v sume dlžnej ku zániku BSM), pretože takto pri výpočte vyrovnacieho podielu došlo k dvojitému započítaniu splátok uhradených žalobcom v neprospech žalovanej, pričom súčasne odvolací súd výslovne uviedol, že ak ku dňu vyporiadania BSM nie je uhradený spoločný dlh bývalých manželov, súd ho prikáže niektorému z nich vo výške danej ku rozhodovaniu súdu o vyporiadani BSM. Po rozdelení jednotlivých majetkových hodnôt patriacich do BSM medzi bývalých manželov, keď všetky majetkové hodnoty tvoriace BSM (rodinný dom s príslušenstvom v zostatkovej cene 83.747,86 eur, pozemky v úhrnej zostatkovej cene 30.923,- eur a hnutelné veci v úhrnej zostatkovej cene 2.070,- eur ako aktíva, ako aj zostatok úveru s príslušenstvom od ŠFRB existujúci ku súdnemu vyporiadaniu BSM vo výške 5.270,13 eur ako pasívum) pripadli výlučne žalobcovi (čistá úhrnná hodnota majetkových hodnôt, ktoré pripadli žalobcovi predstavovala 112.100,73 eur), a žalovanej nepripadla žiadna majetková hodnota z BSM (čistá hodnota majetkových hodnôt, ktoré pripadli žalovanej predstavovala 0,- eur), tak za súčasného prihliadnutia na nárok žalovanej na náhradu toho, čo svojho výlučného majetku vynaložila na spoločný majetok vo výške 1.335,89 eur (úspory žalovanej z obdobia pred uzavretím manželstva, na ktorých základe taktiež získali manželia stavebný úver potrebný na nadobudnutie rodinného domu), s prihliadnutím na povinnosť žalobcu nahradiť (žalovanej), to čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na jeho výlučný majetok (polovica z kúpnej ceny utŕženej žalobcom pri predaji spoločného vozidla Škoda Octavia vo výške 1.150,- eur po rozvoze manželstva), ako aj s prihliadnutím na nárok žalobcu na náhradu polovice z ním uhradenej sumy záväzku voči ŠFRB za obdobie po rozvoze manželstva vo výške 1.992,- eur, súd prvej inštancie dospel k záveru, že výška sumy, ktorú je podľa § 150 OZ povinný vyplatiť žalobca žalovanej je $56.544,26 \text{ eur} \left[\left(\frac{83.747,86 + 30.923 + 2.070 - 5.270,13}{2} \right) + (1.135,89 + 1150 - 1.192) \right]$. Keďže každej zo strán sporu bola v zásade priznaná polovica zo spoločného majetku, nebolo možné hovoriť o prevažnom úspechu niektorej zo strán, a preto súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (vrátane odvolacieho konania uskutočneného na základe odvolania žalovanej proti rozsudku okresného súdu z 28.05.2019). Vzhľadom na to, že znalec Ing. Bohuslav Babka ustanovený súdom na zistenie zostatkovej ceny rodinného domu pri predbežnej konzultácii s vyššou súdnou úradníčkou predchádzajúcej jeho ustanoveniu neodhadol správne výšku svojich predpokladaných trov znaleckého dokazovania, keď uviedol tieto trovy iba vo výške 200,- eur, avšak neskôr si ich vyčíslil vo výške 260,- eur, pričom vyššia súdna úradníčka mu vo svojom uznesení z 13.07.2018 priznala iba sumu 252,53 eur a upravila účtáreň okresného súdu, aby vyplatila znalcovi z preddavkov zložených stranami sporu iba časť znalečného vo výške 200,- eur (toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 22.08.2018), musel tak znalec so zvyškom priznaného nároku, ktorý nemohol byť pokrytý zo zložených preddavkov vo výške 200,- eur, počkať až do rozhodnutia vo veci samej, kedy najskôr mohol súd o tejto časti zvyšnej nároku na znalečné rozhodnúť. Súd pritom na náhradu tohto nároku znalca zaviazal obe strany sporu rovnakým dielom, pretože každej zo strán sporu bola v zásade priznaná

polovica zo spoločného majetku, a nie je tak možné hovoriť o prevažnom úspechu niektorej zo strán sporu.

3. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku žalobca. Má za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkazy v konaní a prišiel k nesprávnym záverom, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný uznesením Krajského súdu v Žiline, ktorým krajský súd zrušil pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie. Krajský súd v rozhodnutí okrem iného uviedol, že pozemky síce patria do BSM, ale úlohou súdu prvej inštancie bolo, aby v zmysle ust. § 150 OZ skúmal, že ak bola nejaká vec získaná za trvania manželstva čiastočne z prostriedkov patriacich len jednému z manželov, pri vypořiadaní je manžel, z ktorého prostriedkov bol tento náklad vynaložený, oprávnený požadovať aby mu bolo uhradené to, čo vynaložil. Aby k takémuto započítaniu bolo možné pristúpiť, mal súd skúmať v akej výške, na základe akých prostriedkov a od koho boli finančné prostriedky získané na obstaranie spoločných vecí. Po vrátení vecí súd vykonal dňa 10.12.2020 pojednávanie, na ktorom prečítal listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise. Následne na to dokazovanie vyhlásil za skončené. Dňa 11.01.2021 vyhlásil rozsudok. Svoje rozhodnutie oproti pôvodnému rozsudku zmenil tak, že skutočnosti, ktoré pôvodne vyhodnotil v prospech žalobcu, po vrátení vecí bez akýchkoľvek argumentov (s výnimkou argumentácie, že tak rozhodol krajský súd) zmenil svoje pôvodné tvrdenia, hoci k takýmto záverom nevykonal žiadne dokazovanie. Takéto rozhodnutie súdu je arbitrárne. Je logické, že pri vypořiadaní BSM vystupujú tak na jednej, ako aj na druhej strane účastníkov svedkovia, ktorí sú rodinní príslušníci. Skutočnosť, že súd bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia zmenil svoje rozhodnutie, že predmetné pozemky patria do BSM, neodôvodnil žiadnym dôkazom. Žalobca od počiatku tvrdil a preukázal, že predmetné pozemky zakúpili jeho rodičia a tieto pozemky boli zapísané na oboch účastníkov ako BSM len z jediného dôvodu, že plánovali pri výstavbe rodinného domu požiadať o úver zo ŠFRB. kde základnou podmienkou bolo preukázať, že ak bude poskytnutý úver z tohto fondu, musia byť pozemky, na ktorých má stáť rodinný dom, zapísané na oboch účastníkov - manželov. Z prevedeného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca a žalovaná v čase výstavby rodinného domu nedisponovali žiadnou hotovosťou a výstavbu rodinného domu, ako aj kúpu pozemkov zabezpečovali rodičia žalobcu. Túto skutočnosť rodičia žalobcu jednoznačne potvrdili. Nesúhlasí s krajským súdom, že keď pozemky kúpili žalobca a žalovaná ako manželia, že automaticky patria do BSM. Pri tomto úkone je potrebné skúmať vôľu strán. Vôľa žalobcu nebola kúpiť pozemky do BSM, čo bolo v tomto konaní preukázané. V prípade, že by pozemky patrili do BSM žalobcu a žalovanej, v takomto prípade žalovanej by nevznikol nárok na žiadny výplatok, pretože pozemky neboli obstarávané zo spoločných prostriedkov manželov. Žalovaná nijak neprispela k nadobudnutiu pozemkov. Išlo výlučne o cudzie peňažné prostriedky, ktoré boli poskytnuté výlučne žalobcovi. Tieto pozemky boli nadobudnuté výlučne z prostriedkov žalobcu a v takomto prípade vznikla žalobcovi pohľadávka voči žalovanej a je potrebné aplikovať zásadu refundácie vynaložených nákladov. Takisto súd opomenul pri rozhodovaní zásadu pričinenia sa o zveľadenie majetku. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca sa pričínil o nadobudnutie rodinného domu. Keby nebolo žalobcu, nebol by rodinný dom a ani pozemky. Súd uvedené vôbec nezohľadnil. Pri motorovom vozidle Octavia sa súd nezaoberal tým, ako kto na predmetné vozidlo prispel. Zase súd neaplikoval zásadu refundácie vynaložených nákladov, keď motorové vozidlo bolo kúpené z peňažných prostriedkov matky žalobcu a žalovaná nijako neprispela. Vzhľadom na uvedené žalovanej nevznikol nárok na vyplatenie ani z pozemkov, ani z motorového vozidla. Je zarážajúce, ako súd vyhodnotil tvrdenia rodičov žalobcu ohľadne poskytovania finančných prostriedkov na výstavbu rodinného domu a ako vyhodnotil tvrdenie matky žalovanej, pričom žalovaná až po niekoľkých pojednávaniach, hoc bola zastúpená advokátkou, si spomenula, že aj ona mala naštreté nejaké finančné prostriedky v stavebnom sporení, avšak nevedela preukázať, na čo boli použité. Súd správne v prvostupňovom rozhodnutí použil zásadu sudcovskej koncentrácie. Tiež je zarážajúci postup súdu, ktorý tvrdenia rodičov žalobcu vyhodnotil ako nedôveryhodné, nepresvedčivé, hoci predtým tieto tvrdenia vyhodnotil v prospech žalobcu a bez akéhokoľvek zdôvodnenia úplne otočil bez logického vysvetlenia, prečo boli pôvodné tvrdenia hodnoverné a po rozhodnutí krajského súdu sú zrazu nehodnoverné. Rozsudok je arbitrárny, súd nezdôvodnil, prečo zmenil pôvodné rozhodnutie bez doplnenia dokazovania a ani sa nevysporiadal s tým, ako a z akých finančných prostriedkov bol postavený rodinný dom, keď evidentne účastníci sporu nemali žiadne finančné prostriedky. Súd nerozhodol v súlade s dôkazmi, ktoré boli produkované na prvotných pojednávaniach. Svojím rozhodnutím poškodil žalobcu. Tiež treba poukázať, že rozhodnutie vo výroku IV. rozsudku, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej na vyrovnanie 56.544,26 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, je v rozpore so zaužívanou judikatúrou, pretože v prípade právoplatnosti tohto rozsudku, žalobca nie je schopný v takejto lehote bez získania úveru získať takúto

sumu. V neposlednom rade žalobca napáda aj výrok III. pre jeho neurčitosť. Z tohto výroku nie je zrejmé, v akej výške preberá žalobca daný úver a rozsudok je tak nevykonateľný. Žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná vo vyjadrení udáva, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, považuje ho za zákonné, spravodlivé a tiež dostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie rozhodol v súlade s právnym názorom a pokynmi odvolacieho súdu, ktoré boli vyslovené v zrušujúcom uznesení. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v tomto súdnom konaní, nepredložil ani jediný relevantný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení. Na súdnom pojednávaní dňa 10.12.2020 žalobca nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov. Preto jeho tvrdenie, že súd k zmeneným záverom nevykonal žiadne dokazovanie, nie je namieste. Súd vyhodnotil všetky vykonané dôkazy podľa svojej úvahy a v súlade s usmernením odvolacieho súdu. Súdna judikatúra výsluchy rodinných príslušníkov nepovažuje za smerodajné a relevantné. Vyjadrenia rodičov žalobcu boli v otázke investícií do rodinného domu rozporuplné, nedôveryhodné a nebol predložený ani jeden exaktný dôkaz, na základe ktorého by mohlo dôjsť k započítaniu v prospech žalobcu. Žalovaná nepoprela, že pri výstavbe rodinného domu im pomáhali rodičia žalobcu. Tvrдили však, že pomáhajú obidvom manželom, a nie len svojmu synovi. Zároveň výšku investícií neupresnili a nijakým spôsobom nepreukázali. Tvrdenia, že rodičia uhradili všetky faktúry spojené so stavbou domu, vyvracia aj tá skutočnosť, že manželia na výstavbu získali dva stavebné úvery, ktoré splácali zo svojich spoločných finančných prostriedkov. Žiadatelia o úver nemohli voľne disponovať s úverovými prostriedkami, nakoľko úhrady vykonával priamo ŠFRB prostredníctvom komerčných bánk. Žalovaná vyvrátila aj tvrdenie rodičov žalobcu, že účastníci konania ako mladí manželia nemali peniaze na stavbu rodinného domu. Obidvaja manželia boli pred uzatvorením manželstva zamestnaní, mali stály príjem a počas manželstva si žalobca privyrábal na fuškách, čo potvrdila aj matka žalobcu. Žalovaná predložila súdu aj potvrdenie Y. K. K., a. s. o tom, koľko prostriedkov mala nasporených pred uzavretím manželstva. Práve z dôvodu jej nasporených peňazí, ktoré boli jej výlučnými prostriedkami, bol účastníkom konania počas trvania manželstva poskytnutý stavebný úver. Úverové prostriedky zo stavebného úveru poskytnutého uvedenou stavebnou sporiteľňou boli tiež účelovo viazané. Úver bol splácaný zo spoločného účtu manželov a bol splatený počas trvania manželstva. Pozemky, ktoré súd zahrnul do vyporiadania, účastníci konania nadobudli na základe kúpnej zmluvy a boli zapísané na obidvoch manželov. Z uvedeného vyplýva, že manžel prejavil vôľu na obstaranie nehnuteľností do spoločného vlastníctva s manželkou, ktorá túto vôľu akceptovala. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní postupoval na základe prejavenej vôle žalobcu, pričom dôkaz vyhodnotil v súlade so záväzným stanoviskom odvolacieho súdu a tiež súdnou judikatúrou. Považuje za správne a spravodlivé, aby do vyporiadania BSM bolo zahrnuté aj osobné motorové vozidlo Škoda Octavia. Toto bolo kupované počas trvania manželstva a bolo spoločným majetkom účastníkov. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd mal uplatniť sudcovskú koncentráciu v prípade predkladania písomných dôkazov žalovanou, je neopodstatnená. V takých komplikovaných súdnych sporoch, akým je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoде, nie je možné postupovať podľa § 153 CSP, čo uviedol vo svojom rozhodnutí aj odvolací súd. Takýmto procesným postupom by mohlo dôjsť k porušeniu práva niektorého z účastníkov konania na spravodlivý súdny proces. Navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou, tvrdeniami a odôvodnením žalobkyne. Nie je pravda, ako tvrdí žalovaná, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s názorom a pokynmi krajského súdu. Krajský súd sa prioritne zaoberal aplikáciou princípu sudcovskej koncentrácie. Pokiaľ ide o hmotnoprávnu stránku veci, krajský súd konštatoval, že okresný súd nesprávne právne vec posúdil, keď nesprávne ustálil masu BSM, nesprávne určil výšku úveru ku dňu zániku BSM a v dôsledku uvedeného nesprávne určil aj výšku vyrovnacieho podielu. Okresný súd zmenil svoje rozhodnutie oproti prechádzajúcemu rozsudku bez ďalšieho dokazovania a na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. To, že pozemky patria podľa súdov do BSM, ešte neznamená, že ich postačuje zahrnúť do masy BSM. Žalobca bol oprávnený požadovať, aby mu bolo uhradené to, čo vynaložil v konaní bolo preukázané, že nehnuteľnosti boli kúpené výlučne z finančných prostriedkov žalobcu. Takýto nesprávny postup a tým aj nesprávne rozhodnutie okresný súd použil aj pri dome, ktorý napriek tomu, že bol nadobudnutý z prostriedkov žalobcu, vo svojom rozhodnutí nerozhodol o nároku na náhradu toho, čo žalobca vynaložil. Žalobca je však stále názoru, že žiadny z pozemkov nepatrí do BSM, pretože pri ich nadobudnutí absentovala vôľa tak žalobcu aj žalovanej ich nadobúdať do BSM a išlo len o formálny úkon, aby dostali úver od ŠFRB. Zotrváva na návrhu na zrušenie rozsudku a jeho vrátenie súdu prvej inštancie.

6. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrila.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď sa riadil záväzným vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu vyplývajúcim zo zrušujúceho uznesenia krajského súdu. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie logicky a presvedčivo odôvodnil. Odôvodnenie zodpovedá kritériám v zmysle ust. § 220 CSP pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí, odvolací súd sa s ním v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje naň v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

9. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ aj výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie je formulovaný ako zmena rozsudku súdu prvej inštancie, v podstate ide iba o spresnenie tohto výroku o uvedenie výšky zostatku úveru od ŠFRB ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie tak, ako tento zostatok vyplynul zo záverov dokazovania súdu prvej inštancie a ako aj vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie bol však v tomto výroku neurčitý, preto odvolací súd pristúpil k špecifikácii zostatku úveru. Rozsudok však aj v tejto časti má čo do obsahového hľadiska povahu potvrdzujúceho rozsudku. Zároveň odvolací súd udáva, že iba ohľadom potreby špecifikácie sumy zostatku úveru sa stotožnil s odvolaním žalobcu. Túto jeho odvolaciu námietku ako jedinú považoval za dôvodnú.

10. V ostatnej časti odvolací súd odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné.

11. Pokiaľ žalobca namieta arbitrárnosť rozsudku, s touto jeho námietkou sa nemožno stotožniť. Súd prvej inštancie rozsiahlo odôvodnil svoje skutkové a právne závery, vysporiadal sa s vykonanými dôkazmi a s argumentáciou obidvoch strán sporu, vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri vyvedení jednotlivých skutkových a právnych záverov, ktoré sa premietli do výroku rozsudku. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Uvedené požiadavky napadnuté rozhodnutie spĺňa. Do práva strany na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol v spore úspešný.

12. Žalobca vo viacerých odvolacích námietkach vyjadruje presvedčenie, že súd prvej inštancie pochybil, keď po zrušení veci odvolacím súdom nevykonal ďalšie dokazovanie. Civilný sporový poriadok ako procesný predpis upravujúci konanie pred súdom však vychádza z princípu kontradiktórnosti konania. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto je presunutá na procesné strany. Iba strany sporu sú oprávnené navrhovať dôkazy na podporu svojich skutkových tvrdení. Súd rozhoduje len o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nevykoná. Iba výnimočne môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrhl, ak je to potrebné pre rozhodnutie veci, ale iba v tých sporových konaniach, v ktorých to umožňuje explicitne zákon.

13. Zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu bolo žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručené. V tomto zrušujúcom uznesení odvolací súd podrobne vyslovil svoj právny názor, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný. Z odseku 24. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že žalobca navrhnutými a uskutočnenými dôkazmi - výsluchmi jeho rodičov nepreukázal, či a v akej konkrétnej výške financoval stavbu rodinného domu (ktorý nesporne patrí do BSM) zo svojich výlučných finančných prostriedkov. Odvolací súd poukázal, že tvrdenia rodičov žalobcu, že strany nemali žiadne vlastné finančné prostriedky a že výlučne rodičia žalobcu financovali výstavbu rodinného domu, sú v rozpore s inými vykonanými dôkazmi, z ktorých vyplýva, že stranám bol poskytnutý úver od ŠFRB, ktorý bol účelovo viazaný na výstavbu rodinného domu, preukázané boli aj úspory žalovanej pred uzavretím manželstva. Odvolací súd v tomto zrušujúcom uznesení uviedol, že z výpovedí

svedkov - rodičov žalobcov nebolo preukázané, že to boli práve oni, kto financoval výstavbu rodinného domu, odkiaľ na tento účel mali peniaze, a zároveň nebola ani len uvedená výška takto poskytnutých prostriedkov. Výšku sumy výlučných prostriedkov investovaných do BSM nemožno určiť odhadom.

14. Pokiaľ potom žalobca chcel byť úspešný vo svojich tvrdeniach o vložených výlučných finančných prostriedkoch do výstavby rodinného domu, bolo jeho povinnosťou navrhnúť na preukázanie tohto tvrdenia dôkazy, z ktorých by jednoznačne vyplynulo, že takéto finančné prostriedky v konkrétnej výške do stavby rodinného domu investoval. Žalobca však po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom nenavrhol žiadne ďalšie dokazovanie. Vychádzajúc z princípu kontradiktórnosti konania, potom súd prvej inštancie žiadne dokazovanie na podporu tvrdení žalobcu vykonať nemohol.

15. V zásade rovnaký záver možno prijať aj pokiaľ ide o nadobudnutie pozemkových nehnuteľností. Je nepochybné, že tieto nehnuteľnosti boli nadobudnuté počas trvania manželstva. V zásade preto, vychádzajúc z ust. § 143 Občianskeho zákonníka, platí, že patria do BSM, pokiaľ nebude preukázaný opak. Pozemkové nehnuteľnosti boli nadobudnuté písomnou kúpnu zmluvou, ktorej stranami boli obidvaja manželia, čím nesporne prejavili zhodnú vôľu nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti do BSM, a to bez ohľadu na to, aký bol motív tohto konania (žalobca tvrdí, že sa tak stalo pre potreby získania úveru od ŠFRB). Pokiaľ do kúpy pozemkov žalobca investoval výlučné finančné prostriedky, ktoré by mu v rámci vyporiadania BSM mali byť refundované, bol povinný tieto skutočnosti preukázať, a to čo do základu aj výšky. Žalobca však ani v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že kúpna cena nehnuteľností bola zaplatená z jeho výlučných finančných prostriedkov.

16. Rovnako odvolací súd hodnotí, zhodne so závermi súdu prvej inštancie, aj nadobudnutie motorového vozidla Škoda Octavia. Toto vozidlo bolo nepochybne nadobudnuté za trvania manželstva, a preto keďže nebolo preukázané, že bolo nadobudnuté výlučne z finančných prostriedkov patriacich do výlučného vlastníctva žalobcu, patrí do BSM. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, hoci to tvrdil, že v konkrétnej výške na kúpu motorového vozidla boli použité jeho výlučné finančné prostriedky.

17. Žalobca preukazoval použitie výlučných prostriedkov, ktoré mal získať darom od rodičov, výsluchom svedkov svojej matky a otca, teda výpoveďami blízkych osôb. Je prípustné, aby aj blízke osoby vystupovali v pozícii svedka. Vzhľadom na blízkosť vzťahu k strane konania však súd musí venovať náležitú pozornosť hodnoteniu hodnovernosti takejto výpovede. Uvedené znamená, že takúto výpoveď konfrontuje so všetkým, čo v konaní vyšlo najavo.

18. Matka a otec žalobcu v konaní vypovedali, že financovali v zásade všetko, čo strany sporu počas trvania manželstva nadobudli - dom, pozemky, kúpu auta, tvrdiac, že strany nemali žiadne vlastné finančné prostriedky. V priebehu konania však neboli predložené žiadne exaktné dôkazy o výške takýchto investícií či daru zo strany rodičov žalobcu, ktorý by preukazoval výšku takéhoto plnenia, resp. skutočnosť, že takýmito finančnými prostriedkami disponovali. Zároveň toto tvrdenie vyvracajú vykonané listinné dôkazy, keď je nepochybné preukázané, že strany počas manželstva mali dva účelovo viazané úvery (od ŠFRB a stavebný úver). Samotná žalovaná preukázala, že mala aj vlastné prostriedky nadobudnuté pred uzavretím manželstva a zároveň strany mali príjem z pracovnej činnosti.

19. Správne potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že na stavbu rodinného domu, kúpu pozemkových nehnuteľností, ako aj kúpu auta boli použité finančné prostriedky patriace výlučne žalobcovi.

20. Pokiaľ žalobca namieta, že súd opomenul pri rozhodovaní zásadu pričinenia sa o zveľadenie majetku, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zásady vyplývajúce z ust. § 150 Občianskeho zákonníka, kedy pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Iba výnimočne sa súd od tejto zásady môže odchýliť a prihliadnuť predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

21. Nesprávne si žalobca vysvetľuje toto pravidlo, pokiaľ má za to, že z dôvodu, že sa viac fyzicky podieľal na stavbe rodinného domu, resp. viac pomáhali jeho rodičia, bude mu priznaný väčší podiel na vyporiadaní. Na roveň fyzickým prácam na stavbe je postavená starostlivosť o domácnosť a maloleté

deti. Z prirodzených spoločenských pravidiel a odlišnej úlohy muža a ženy, ako aj z danosti biologických predpokladov vyplýva, že muž a žena sa každý iným spôsobom podieľajú na naplňovaní potrieb rodiny. Skutočnosť, že žalovaná sa viac podieľala na starostlivosti o domácnosť a potreby detí a žalobca viac pracoval na stavbe domu, nie je dôvodom na odchylenie od zásady rovnosti podielov obidvoch manželov. Potom postup súdu prvej inštancie, keď každému z manželov stanovil, či už vo vecnom alebo finančnom vyporiadaní rovnaký podiel na zaniknutom BSM, je vecne správny.

22. Žalobca v konaní súhlasil a navrhoval, aby v zásade všetok nehnuteľný majetok, ako aj hnuťelný majetok bol prikázaný do jeho výlučného vlastníctva. Potom je logické, že z takto nadobudnutého majetku presahujúceho jeho podiel na vyporiadaní je povinný zaplatiť žalovanej finančný výplatok. Zákonnou lehotou na plnenie je lehota 3 dni od právoplatnosti rozsudku, ktorú súd prevzal do výroku rozsudku. Pokiaľ žalobca žiadal odvolací súd, aby túto lehotu predĺžil, bolo jeho povinnosťou navrhnúť odvolaciemu súdu, v akej lehote, resp. v akých splátkach je schopný záväzok voči žalovanej splniť. Takýto návrh však žalobca nepodal. V zásade ale odvolací súd konštatuje, že žalovaná, ktorej sa nedostal žiadny hnuťelný a nehnuteľný majetok, má právo, aby sa jej v primeranom čase dostal výplatok z BSM, z ktorého bude môcť nadobudnúť obdobné hodnoty. Žalobca, pokiaľ žiadal prikázanie všetkých nehnuteľných a hnuťelných vecí do svojho vlastníctva, si musel byť vedomý povinnosti poskytnúť žalovanej výplatok a je preto na ňom, aby si tieto finančné prostriedky zabezpečil, napr. aj vo forme úveru. Inak by bol neprímerane zvýhodnený oproti žalovanej, ktorá by v primeranom čase nedisponovala žiadnymi hodnotami. Odvolací súd z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil aj pokiaľ ide o lehotu na plnenie.

23. Odvolací súd v súlade s uvedenými závermi rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. zmenil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (pričom z hľadiska obsahu ide len o spresnenie určítosti výroku rozsudku uvedením zostatku úveru) a v napadnutom zvyšku rozsudku (čo do výrokov I., II., IV., VI.) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

24. V súlade s ust. § 396 ods. 1, 2 CSP odvolací súd žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal, vychádzajúc z rovnakého záveru ako súd prvej inštancie, že každej zo strán bola v zásade priznaná polovica zo spoločného majetku, a preto nebolo možné hovoriť o prevažnom úspechu niektorej zo strán (§ 255 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)